

David Možný

Rahova

videoinstalace

22. 10. – 23. 11. 2008

Tisková konference

úterý 21. října 2008 v 11 hodin v Domě pánů z Kunštátu, 1. patro

Vernisáž

úterý 21. října 2008 v 17.30 hodin v přízemí Domu pánů z Kunštátu

Kurátor

František Kowolowski, kowo@dum-umeni.cz

Výstavu podpořilo

Ministerstvo kultury ČR

David Možný je umělec, který se pohybuje na poli videoartu a nových médií. Jeho tvorba se vyznačuje precizním citem pro formální zpracování a užití digitálních médií. Účastnil se mnoha mezinárodních festivalů videoumění. Na festivalu Beat film v Hamburku v roce 2005 získal hlavní cenu poroty. Jeho videoklip Virtual Soul Waste byl zařazen – dnes již nejprestižnější – britskou produkční a uměleckou skupinou OneThatZero, do kolekce světových děl digitálních filmů za rok 2005. Poslední autorův projekt Rahova rozvíjí téma architektury a urbanismu a je strukturovaným kritickým dokumentem současnosti. Pomocí simulované 3D reality jsou jeho videa temnou, až vizionářsky zpodobněnou výpovědí o naší civilizaci.

„I think we are living in limbo. We are not living in the past, we are not living in the future; we are living in between.“ Takto Steve McQueen charakterizuje „limbo“, které je většinou překládáno jako předpekli – v klasické teologické terminologii prostor, kam přijdou duše těch, kteří jsou sice bez hříchu, ale neměli šanci být pokřtěni. Jde tedy o jiný výraz pro vydělení, separaci. A jedním z možných názvů videa Rahova by bylo právě limbo. Autor se zabývá tématem utopí a heterotopí (Michel Foucault), tady tématem prostoru vyděleného mimo strukturu běžného organismu města nebo jeho provozu.

„Kdy jste přestal věřit ve smysl?“

„ Za okamžik rozchodu považuji den, kdy Levi Strauss a Lacan – jeden ve vztahu k společnosti a jeden ve vztahu k podvědomí – ukázali, že ‚smysl‘ je pravděpodobně jen jakýsi povrchový efekt, jakési zrcadlení, pěna, a že tím, co námi hluboce prochází, co tu bylo před námi, co nás udržuje v čase a prostoru, je systém.“

z rozhovoru s M. Foucaultem

Rahova je velké sídliště na okraji Bukurešti. Toto sídliště je fascinující při pohledu ze satelitních snímků. Autor následně toto místo prozkoumal zblízka a zjistil, že je to tam velmi... reálné. Reálné a velké. Samozřejmě si mohl vybrat Jižní město v Praze nebo něco podobného, ale v tomhle urbanistickém celku je vše znásobenější, zřetelnější. Zde je rozpad architektonických struktur patrnější, jako by to bylo víc nahlas. Navíc název sídliště

www.dum-umeni.cz

Dům pánů z Kunštátu / otevřeno úterý–neděle 10–18 h, čtvrtek do 21 h, středa volný vstup

Dům umění města Brna finančně podporuje statutární město Brno.

nic neznamena. David Možný používá stejnou strategii, kterou uplatňoval již v dřívějších videích. Vybírá si nějaké prostředí: v minulosti to bylo například prostředí obchodního domu nebo prostředí obývacích pokojů, tak jak je reprodukováno v časopisech o bydlení. Prostor, který si vybírá, se snaží udržet vizuální koherenci celého filmu. Znamená to, že do celku nemíchá jiné prvky, ale používá pouze prvky z určitého daného prostředí. Udržuje tím vizualitu pohromadě. Podobným způsobem pracují designéři.

Video je založeno na reálných snímcích, fotografiích takového typu, které ilustrují to, co říká o fotografii Baudrillard v dokonalém zločinu: „Každý fotografovaný objekt je stopou zanechanou po zmizení všeho ostatního“ – tj. po zmizení všech aspektů a komentářů, jako je osobní, sociální, kulturní kontext toho, co je v danou chvíli v hledáčku objektivu. Pokud se tato tenká blána „zmrazeného času“ prolomí tím, že se k ní opět nalepí čas (manipulací v počítači), tyto pohyblivé obrazy se vydají novým směrem. Začnou modelovat realitu své vlastní fikce, realitu čekárny či předpekli. Autor si hraje s myšlenkou, že peripetie prostoru čekárny jsou natolik nestálé, že se na ně nemůžeme spolehnout.